

HILDE HAGERUP

Spøkelsene på
Frostøy

-

Uldene kommer

ASCHEHOUG

Hilde Hagerup

Spøkelsene på Frostøy 2
Ulvene kommer

© 2012 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

www.aschehoug.no

Tilrettelagt for eBok av Type-it AS, Trondheim 2012

ISBN 978-82-03-25483-3

Bibliotekutgave - kun til utlån gjennom bibliotekene

Jeg våknet med en klump i brystet.

Jeg hadde hørt en lyd og jeg var helt sikker på at det var skapdøra.

Noen hadde åpnet den og lukket den igjen mens jeg sov.

Med et smekk.

Et lite et.

Men likevel.

Nattlampen i bokhylla sendte stjerner og måner over veggene. Det var meningen det skulle hjelpe hvis jeg ble redd. Nå var jeg redd. Og stjernene og månene hjalp ikke i det hele tatt.

Tvert imot.

De danset fra ting til ting, fra krok til krok.

De danset over staffeliet med ulvetegningen jeg holdt på å lage til Wilma.

I det svake lyset så øynene enda gulere ut.

De strøk seg mot stablene med botaniske bøker på skrivebordet, og mot bunken med ullklær jeg hadde hentet fra kottet noen dager tidligere. Stjernene og månene danset ikke, de gled, og til slutt gled de mot klesskapet ved siden av døra.

Der stoppet de.

Det var ikke mulig, lampen var ikke laget sånn, lyset kunne bare gå i en sirkel, likevel dirret det ved hjørnet ganske mange sekunder før det gled videre.

Klesskapet mitt var gammelt.

Døra var tung og grønn.

Med utskjæringer.

Jeg så dem i lyset.

Og så så jeg det mørke.

Vt t f wr ur ngnugt. LgpuA

Vt t f wr j f gn ug dctp u o cpftgt kpcw gpA

Vt t f wr i lgphgtf u o m pmgt kum i gp h tfkwn gpg m ∞ gtA

Skapdøra sto på gløtt. Det hadde den ikke gjort da jeg la meg kvelden før.

Det var jeg helt sikker på, og grunnen til at jeg var sikker på det, var at jeg aldri la meg uten å sjekke klesskapet.

Jeg sjekket klesskapet, jeg sjekket under senga, jeg sjekket bak gardinen. Det hadde jeg gjort siden jeg fikk vite at jeg var den eneste i familien min som ikke var spøkelse.

Man vet aldri.

Man vet aldri.

Men vil man vite det man ikke vet?

Jeg strakk føttene mot gulvet.

Jeg hadde ikke noe valg.

Det var kaldt.

Det gikk ilinger fra fotsålene mine, oppover bena og ryggen, til nakken. Jeg fikk gåsehud. Nupper på bena og nupper på armene.

Likevel dro jeg tøflene frem fra under senga og pakket meg inn i dyna. Så gikk jeg langsomt bort til veggen der skapet sto.

Av og til savnet jeg å ikke vite ting.

Når du ikke vet er du ikke nødt til å velge.

Da kan ingen be deg om å være modig.

Forrige vinter hadde jeg ikke visst hva som var galt med Frostøyskogen.

Jeg trodde moren min hadde en vanlig sykdom og at jeg aldri kom til å treffe faren min igjen.

Men så kom spøkelsene ut av skogen.

Ikke bare pappa og Wilma, men de andre også. Cornelius Albatross, barnespøkelset som bare var syv år, men klokere enn moren og morfaren sin sammenlagt. Grusomme Johannes med hanekammen og venninnen hans, Angelica, som jeg hadde sendt i evig hvile med Isrosen. Til og med hovmesteren Hans, som hadde latt som om han var vennen min, men som var med på å prøve å drepe meg da jeg rømte fra fangehullet.

Og bestemor.

Hertuginne Gerda von Knapp het hun.

Hun var sjefen i spøkelseshuset og måtte passe på at de hadde nok Skremsel. Uten Skremsel smeltet spøkelsenes hjerter. Da kunne de ikke være spøkelser lenger. Da ble de ingenting. For resten av evigheten.

Det var derfor bestemor ville at jeg skulle hjelpe henne å kidnappe menneskebarn fra Den Andre Øya.

Jeg hadde bare blitt med folkevognbussen uten sjåfør fordi jeg ville treffe pappa.

Men av og til skulle jeg ønske jeg aldri hadde dratt til spøkelseshuset bak Dødsfjellet.

Jeg hadde tenkt mye på det, og jeg hadde sagt det til Andreas Vik en dag han hadde tatt meg med for å grille pølser på Isstranden. Å være modig er et valg man tar. Men hva hvis man vil slippe å velge?

- Da hadde vi... da hadde vi... da hadde vi ikke klart det, sa Andreas Vik.

- Hva da?

- Å redde... å redde de. Barna. Fra fangehullet, fortsatte han.

Andreas Vik var botaniker. Han og mamma lot som om de jobbet med et botanisk leksikon for Frostøy, men egentlig malte de bilder av *Kit uwo urgewæwtkup tfkewu*, blomsten som beskyttet mennesker fra de slemme spøkelsene. Selv om Andreas Vik var liten og rar med stort, skittent skjegg, så var han det snilleste, levende mennesket jeg kjente.

Men jeg var ikke sikker på om alt han sa var sant.

Jeg holdt pusten, trakk opp døra til klesskapet mitt og kikket inn.

Der var det ingenting.

Bare klær og rot og hockeyskøytene mine.

Jeg skulle akkurat til å puste ut.

Lettet.

Kanskje det bare hadde vært innbilning likevel?

Da merket jeg det.

Det var ikke en lyd.

Det var ikke noe jeg så.

Jeg kjente det.

Mykt og kaldt og stille bak meg.

Utenfor vinduet.

Jeg klatret opp på skrivebordet og trakk fra gardinene.

Det var ikke natt lenger, det var nesten morgen.

Trærne i Frostøyskogen strakte seg mot himmelen for å ta imot.

Det uklipte gresset i hagen vår sto stivt og ventet på det som skulle komme.

Og himmelen og vindusglasset ble langsomt fylt av hvite flekker. Snøfnugg.

Årets første.

Vinteren kommer ikke plutselig.

Det skjer langsomt.

Løvet på bakken stivner.

Blomstene brekker.

Frosten spiser seg gjennom gjerder og epletrær.

Gren etter gren.

Til du våkner, en dag, og ser at alt er hvitt og rent og frossent og kommet for å bli.

Jeg la hånden inntil vindusglasset og kjente det var så kaldt at det brant.
Pusten min dekket den kalde flaten med dugg.

Det var ikke høst lenger.

Det hadde skjedd, det som måtte skje.

Vinteren var her.

Og vinteren betydde ikke bare ulltøy og ishockeyskøyter.

Vinteren betydde at spøkelsene på Frostøy var på vei ut av sommerdvalen.

Jeg visste at moren min var veldig glad i meg.

Man trenger ikke spise musehalesuppe og slimboller bare fordi man er et spøkelse, pleide mamma å si.

Moren min prøvde å være en helt vanlig mamma.

Men det var ikke lett.

Hun hadde mye vondt.

Særlig om sommeren.

Derfor hadde hun ligget i dvale siden i vår. Hun hadde sovet med vinduene åpne og viften på full styrke. Noen ganger var hun våken om natten, men bare så vidt og bare hvis det var kjølig. Da hendte det hun satte frem ting mens jeg sov. Noen dager våknet jeg og fant en kringle på nattbordet mitt.

Kakao på komfyren. Fersk kyllingsuppe i kjøleskapet.

Men mamma hadde ikke vært våken til frokost på mange måneder.

Hun hadde ikke stått på kjøkkenet og plystret.

Før i dag.

Nå var hun oppe.

På grunn av vinteren.

- Mamma?

Jeg dyttet opp døra og sprang ned trappen.

Hun sto fortsatt i pysjen.

Det lange grå håret hennes var bustete og lå utslått nedover skuldrene. Jeg fikk det i øynene da jeg klemte henne, men det gjorde ikke noe. Hun var så

blek og tynn at jeg lurte på om hun kom til å sprekke.

- Hei Jense-vennen, sa mamma og kysset meg på hodet, mange, mange ganger. - Er du sulten? Kle på deg. Vi må skynde oss.

- Hvor skal vi?

- Til Andreas Vik.

Jeg kjente hvor glad jeg var for at hun hadde stått opp.

Og hvor lei meg jeg var for at hun var et spøkelse.

Andreas Vik bodde i en hytte helt inntil skogkanten, på den andre siden av ishallen. Mamma og jeg tok snarveien. For mindre enn et år siden hadde jeg vært livredd for trærne i Frostøyskogen, men det var jeg ikke lenger. I hvert fall ikke når jeg gikk sammen med noen.

Når du går sammen med noen føles det ikke som om grenene på trærne strekker seg mot deg.

Du er ikke redd for at buskene skal skrape deg opp på leggene når du går sammen med noen.

Og hvis du tror du ser gule øyne i det hvite krattet, vet du at det bare er innbilning.

Det er bare frosten.

Som baner seg vei.

Borrer seg inn.

Likevel slo hjertet mitt litt roligere da trærne slapp oss igjennom og jeg så den lille, røde trehytta på den andre siden av steingjerdet.

Egentlig var hytta til Andreas Vik mer et skur enn en hytte. En rønne var det. Flere av vinduene var knuste og åpningene var dekket med svarte plastsekker. Nå så plastsekkene ut som de var pyntet med melis. Men det merkeligste var det Andreas Vik hadde på taket.

Jeg var glad i TV.

Jeg likte å se på film og jeg likte naturprogrammer.